

- S eddigelé hol voltál?
- Piros Mózsibá kurált a korondi hegyben.
- S oda hogy kerültél?
- Kérdezze kied a Fennvalótól.
- Legén . . .

Egy percet hallgatnak. Akkor Jankó az apjára felkacag boldog örömhírrrel :

- Édesanyámnak leánkája lett.
- Ne beszélj?!
- Onnét jövök hogy hijjam kiedet.
- S kénlódik?
- Abbiza kacag.

Erre az örömré János kényelembe ereszti magát lassan s ráérő mozdulatokkal mintha templomba menne, megindul a ház felé.

A legényke lassú mozdulatokkal körül néz. A nap szemébe süt és hármat tüszent. Majd fajankóhoz lépik és fületövét megvakarja.

— Hát e mi a nagynyavalya?! — kérdi.

Végre elunja törni a fejét s a didbáb faragványra leül. Kinyitja bicskájának élét és ösztönösen ezt az öt betűt vágja szép lassan a fába :

Bátor!

Tamási Áron.

VÉGRENDELET.

*A hajamat a mezőknek hagyom,
Hadd simogassa esti juvalom.
A lábamat a szeleknek hagyom,
Fussanak vele délen, északon.
Sápadt arcom a bús holdé legyen,
Helyettesítse néha éjeken.
A láthataré két karom legyen,
A földet ölelje át szerelmesen.
Könnyeimet a felhőknek hagyom,
Záporozzák le őszi hajnalon.
Bánatomnak örömemet hagyom,
S örömemé legyen a bánatom.
Csak a szívem nem hagyom senkinek,
Minek járjon két életem? Minek?*

Falu Tamás.